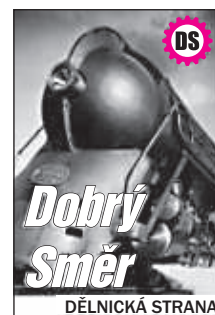

DĚLNICKÉ LISTY

NOVINY DĚLNICKÉ STRANY, ZALOŽENY V ROCE 1872

ROČNÍK III. / ČÍSLO 5 / TENTO VÝTIŠK JE ZDARMA

ODMÍTÁME EVROPSKOU ÚSTAVU!

DĚLNICKÁ
STRANA
POŽADUJE
VYHLÁŠENÍ
REFERENDA
O PŘIJETÍ
EUROÚSTAVY

Ubráníme si symboly české suverenity?

Ve víru vnitropolitických událostí a skandálů spojených se Stanislavem Grossem či diskusí o tom, jaká vláda nám bude vlastně vládnout, zda druho- nebo třetiligová, upadá v zapomnění slib stávající politické reprezentace, že bude přijat zákon o referendu, v němž se budou moci občané vyjádřit k otázce, zda si přejí přijetí navrhované evropské ústavy.

Smlouva o Ústavě pro Evropu, jak zní přesný název tzv. evropské ústavy, je dokumentem natolik závažným a klíčovým, že zásadním způsobem ovlivňuje budoucnost nejen České republiky, ale celé Evropy. Ta by se přijetím tohoto dokumentu v podstatě změnila z Evropy států v Evropu jediného federálního státu.

Evropská smlouva obsahuje celkem 448 článků rozdělených do čtyř částí a zaplňující téměř 800 stran. Byla připravena Konventem EU, jenž byl ustanoven Laekenskou deklarací hlav států a vlád EU v prosinci 2001. Ačkoliv tato deklarace naznačila možnost obnovení pravomocí členských států, fanatičtí budovatelé federalistické Evropy jakékoliv podobné návrhy zapracovat do připravované Ústavy odmítli. Návrh Evropské ústavy byl podepsán v Římě v říjnu 2004, což za Českou republiku ochotně učinil Stanislav Gross. Do listopadu 2006 by měla být euroústava ratifikována ve všech členských státech unie. Nikdo však již není připraven na možnost, pokud ji některá země odmítne. Zcela charakteristicky to vyjádřil Jean-Luc Dehaene, bývalý předseda belgické vlády a místopředseda Konventu EU: „Víme, že devět z deseti lidí si Ústavu nepřechte a že budou hlasovat na základě toho, co říkají politici a novináři. Buďte-li odpovědi NE, bude nutné hlasování opakovat, protože to rozhodně musí být ANO.“ K tomuto výroku již netřeba nic dodávat.

Pokud by byla evropská ústava přijata a uvedena do života, vznikla by tím naprosto odlišná Evropská unie, než jak ji známe dosud. Vznikne vlastně nový stát s územím, měnou, prezidentem, vládou či vlajkou a jinými symboly, v němž budou existující členské státy poníženy do postavení regionů nebo provincií a vzdají se dobrovolně své politické nezávislosti. Ústava EU by tak získala nadřazenost nad ústavami členských států. Pokud dnes někdo říká pravý opak, záměrně lže, aby tak zvýšil naději tohoto síleného plánu na jeho přijetí u veřejnosti.

Rozhodně můžeme konstatovat, že případným přijetím euroústavy by došlo ke ztrátě národní suverenity, tedy přesněji zbytku toho, co nám ještě po vstupu do Evropské unie zůstalo. Článek I-6 stanoví, že „Ústava a právo, přijímané orgány Unie při výkonu jí svěřených pravomocí, mají přednost před právem členských států“. Přijetím evropské ústavy by unii byla přiznána přímá moc a svrchovanost na českém právním a ústavním uspořádání. Budovatelé nového evropského státu tak chtějí, abychom se zbavili možnosti ovlivňovat tvorbu zákonů, kterými se doposud řídíme a rozhodovat o vlastní vládě. Rovněž možnost utvářet zahraniční politiku České republiky se vytrácí. Článek I-40 Smlouvy o Ústavě pro Evropu říká: „Dříve než členský stát podnikne na mezi-

narodní scéně jakékoliv kroky... vede v Evropské radě konzultace s ostatními členskými státy.“ Laicky řečeno, musí každé své rozhodnutí nechat schválit společným evropským orgánem, který to buď posvěti či zamítne.

Občané většinou evropskou ústavu neznají a ani nevědí, co od ní mají očekávat. Na jedné straně jsou vládnoucími socialisty ujišťováni, jak je to vše skvělé, vynikající a fantastické, na druhé straně zaznívá z Hradu varovný hlas prezidenta Václava Klause, který své výhrady a odmítání vyjadřuje opakovaně, za což si již vysloužil ostrou výtku Bruselu.

Co se tedy pro občany změní, pokud bude i u nás euroústava ratifikována? Zastánci tvrdí, že vůbec nic, půjde prý pouze o potvrzení ideální spolupráce mezi státy, kdy se stírají hranice, ruší se měny a místo různorodosti nastupuje šedá uniformita jednotné masy. Asi nejvýraznější změnou bude fakt, že se staneme občany Evropské unie. Doposud platilo, že občanem může být člověk pouze ve státě. Ten nyní vzniká podle článku I-1: „Tato Ústava zakládá Evropskou unii.“ Doposud tedy Evropská unie podle tohoto článku neexistovala. Tedy právně. A to se nyní mění. Článek I-10 rovněž říká, že „občané Unie mají práva a povinnosti stanovené Ústavou“.

Zajímavý je i názorový posun vrcholných českých politiků v otázce, jakým způsobem vlastně euroústavu schvalovat. Donedávna ještě nikdo nepochyboval o tom, že by mělo rozhodnout všelidové hlasování. Referendum vítali jak představitelé vlády, tak opozice. Nyní, když je stále více zřejmé, že schválení není zdaleka tak jisté, jak si donedávna bruselští patolízalové představovali, začali koketovat s myšlenkou, že již referendum není jedinou možností. Prý může rozhodnout i parlament, navíc pouhou většinou hlasů! Ústavní většina totiž zajištěna není a tak by scénář na bezproblémové přijetí mohl lehce zkrachovat i v parlamentu.

Dělnická strana požaduje, aby se referendum uskutečnilo v každém případě. A je jedno, jestli se tak stane v rámci přijatého zákona o referendu, jako obecného rozhodování o závažných otázkách, či bude přijato referendum pouze k euroústavě. Určitě je velice důležité, aby hlas proti přijetí evropské ústavy byl slyšet od všech politických stran, hnutí, občanských sdružení, spolků či jednotlivců, kterým záleží na budoucnosti našeho národa. Všechno, co si nepřejí, aby se o nás a našich záležitostech rozhodovalo v Bruselu a ne ve Sněmovní ulici, aby česká vlajka byla nahrazena modrým hadrem se žlutými hvězdičkami, aby nám bylo diktováno, co smíme a co ne. Jde o hodně a nikdo nesmí stát stranou. Pro váhání a líknovost již není místo. Nastal čas boje. Teď a nebo nikdy!

REDAKCE

Důchodové otazníky

Asi většina z nás si již někdy vybavila okamžik, jaké to vlastně bude, až půjde do důchodu. Budu brát vůbec nějaký důchod? A v kolika letech mě vlastně čeká zasloužený odpočinek? Nemám si začít spořit, abych vůbec ve stáří důstojně přežil? Tyto otázky asi občany v produktivním věku zatím tolik netrápí, ale jednou přijde doba, kdy se jimi budou muset zabývat.

Politické strany zastoupené v parlamentu již delší dobu hovoří o tom, že se nevyhneme důchodové reformě. Útržkovitě lze zatím vystopovat, že jejich představa o reformě spočívá v razantním zvýšení hranice odchodu do důchodu, dokonce až na 69 let. Dále by si občané měli přispívat na důchod libovolnou částkou, která bude tvořit podstatnou část jejich důchodu. Ne-li tu hlavní.

Generace dnešních třicátníků je postavena před rozhodnutí, zda si na důchod spořit. Zastánci tohoto řešení hovoří o tom, že jediné tak se mohou občané pojistit na stáří a zachovat si odpovídající životní úroveň. Na druhou stranu nikdo dnes neví a ani nikdo nezaručí, co za třicet let budou znamenat naspořené peníze, jakou budou mít hodnotu, zda fond, do kterého občan bude peníze ukládat, nezkrachuje a nebude vytunelován. A to i přes státní garance.

Trend, který vládní „ekonomové“ razí, se snaží přenést odpovědnost na občana, aby on rozhodl, jakým způsobem chce prožít svůj podzim života. To je jistě v pořádku. Potom ale nelze dost dobře chápat, proč musí firmy a podnikatelé odvádět tak vysoké částky do státní pokladny. Vysávat peníze od lidí, které jdou v drtivé většině na zalátání děr ve státním rozpočtu a potom ještě požadovat, aby si lidé znovu platili na stejnou věc, to je nesmysl a zlodějina. Navíc, odchod do důchodu v téměř sedmdesáti letech? Určitě je vizitkou vyspělosti každého státu, jak se dokáže postarat o své seniory. Jsem přesvědčen, že peněz máme na zajištění státních penzí stále dostatek, pouze musí být vybrané peníze skutečně využívány ke svému účelu a nikoli k náhradě rozkradeného státního majetku.

Stáří a nemoc patří k lidskému životu stejně jako mládí a zdraví. Je na nás všech, jakým způsobem se s nimi dokážeme vyrovnat.

Vladimír Svoboda

**OBJEDNEJTE SI
DĚLNICKÉ LISTY!**

Dělnická strana

P.O. BOX 3
161 01 Praha 6
e-mail: info@delnickastrana.cz
Tel.: 608 981 643

Sekretariát DS

Seifertova 704
757 01 Valašské Meziříčí
e-mail: delnickelisty@mujoskar.cz
Tel.: 608 887 271

„Jsme zde pro lidi, a ne kvůli sobě,“ říká předseda DS Tomáš Vandas

PRAHA (red) – Vzhledem k tomu, že Dělnické listy nevycházejí tak často, jak bychom si asi společně s našimi čtenáři přáli, odpověděl nám předseda Dělnické strany Tomáš Vandas na otázky, které se vztahují k uplynulému roku, probíhajícímu sjednocování národně orientovaných stran, přípravě na parlamentní volby a činnosti Dělnické strany.

■ **Pane předsedo, ohlédneme se v úvodu zpět do minulosti. Jak byste zhodnotil uplynulý rok 2004 z pohledu Dělnické strany?**

Asi nejdůležitější událostí minulého roku byly evropské a krajské volby, kterých se naše strana účastnila vůbec poprvé. Co se týká evropských voleb, získaný počet přes čtyři tisíce hlasů nebyl vzhledem k naší volební premiéře až tak špatný, připočteme-li k tomu fakt, že jsme předvolební kampaň absolvovali s minimem finančních prostředků.

Podzimní krajské volby pro nás znamenaly další stupínek vpřed. Účastnili jsme se voleb v osmi krajích. Nejlepšího výsledku jsme dosáhli v Plzeňském kraji, kde jsme zůstali těsně pod hranicí jednoho procenta. Za úspěch se dá považovat i to, že ve velkých městech jsme se často přes jedno procento přehoupli. Nelze rovněž nezmínit obrovský úspěch v Ústeckém kraji, kde jsme v obci Výsluní zvítězili s 38% hlasů. To jsou dílčí úspěchy, které nás motivují do další práce.

Dále mě potěšil vzrůstající zájem o naši stranu v řadách mládeže či zřízení krajského sekretariátu ve Valašském Meziříčí. Samozřejmě, že úkolů je pořád dost a je co zlepšovat, nicméně chci poděkovat všem funkcionářům, členům a příznivcům za jejich snahu a nezištnou práci.

■ **Počátkem tohoto roku byla podepsána dohoda národně orientovaných stran o společném postupu v parlamentních volbách v roce 2006. Má tento projekt naději na úspěch?**

Především chci zdůraznit, že ochota spolupracovat a prosazovat společné hodnoty je první krok na dlouhé cestě, která nás bezpochyby ještě čeká. Nebudeme si nalhávat, že sjednocovací proces je jednoduchou záležitostí. K jednomu stolu zasedli najednou lidé, kteří si v minulosti často nemohli přijít na jméno. Dělnická strana považuje jednotný postup národně orientovaných stran za prospěšný, a s tímto jsme také k jednáním přistoupili. Nicméně nebudeme akceptovat, že do národního hnutí se zapojili lidé, kteří jsou svou minulostí zkompromitováni. To již dopředu devalvuje naše snažení a výrazně snižuje jakoukoli šanci na volební úspěch.

Do konání parlamentních voleb v roce 2006 zbývá něco přes rok. Je to dostatečně dlouhá doba na vyprofilování společného národního projektu, představení ho veřejnosti a zahájení důrazné a nezapadnutelné předvolební kampaně. Je té-

měř jisté, že pokud se vše podaří, budeme terčem médií, bude se hovořit o kandidujících extremistech ve snaze zastrážit veřejnost. Jako prvotní úkol nás všech vidím probudit spící nevoliče, kteří

Předseda DS Tomáš Vandas na mítinku v Chebu

pod vlivem polistopadového vývoje propadli do stavu deziluze a skepse. Právě je musíme přesvědčit o tom, že nic není ztraceno, že se dá mnohé zachránit. Chce to pouze sebrat poslední zbytky odhodlání a postavit se současné zlodějské vládně-parlamentní klíce, která svojí nenažraností a zkorumpovaností přivedla naši zemi do stavu totálního rozkladu. Do stavu, kdy ve společnosti hrají prim podvodníci, zloději, tuneláři, homosexuálové a přívandrovalci.

Právě proto uvítáme v našich řadách všechny poctivé lidi, kteří nám chtějí v našem úsilí pomoci a jsem rád, že lidé mají o členství v DS zájem.

■ **Takže nepředpokládáte možnost konání předčasných voleb?**

Samozřejmě, že vyloučit nikdy nemůžeme žádnou variantu vnitropolitického vývoje. Nicméně

nepředpokládám, že by nyní sociální demokraté v situaci jaké jsou, kdy jim hrozí drtivá volební porážka, urychlovali svůj konec. Vždyť ještě mohou rok spokojeně vládnout za pomoci kohokoliv a využívat svých prebend. Navíc nelze očekávat, že by poslanci z jakékoliv parlamentní strany zvedli ruku pro předčasné volby a zkrácení svého mandátu. Spíše tedy budeme muset ještě nějakou dobu trpět vládnutím socialistů, zrádných lidovců a unio-

chce být za každou cenu předsedou. Jaký je Váš názor?

Každý má právo na svůj názor a já mu ho neberu. Nicméně za sebe a Dělnickou stranu mohu říci, že nikdo z nás nedělá politiku pro ukojení jakési své touhy. Já osobně žádné finanční výhody nemám, stranický plat nepobírám, pracuji jako kdokoliv jiný v této zemi a na veškeré politické aktivity využívám svůj volný čas. Když jsme Dělnickou stranu zakládali, bylo to především z toho důvodu, že jsme pocítovali absenci politické strany, která by byla postavena na principech národního a sociálního hnutí. I z toho důvodu jsme se hned v úvodu odmítli přihlásit k levici či pravici, ale zdůraznili jsme své odhodlání pracovat pro lidi. Jsme tady tedy kvůli nim, a ne kvůli sobě.

■ **Jaké jsou vaše programové priority a co hodláte prosazovat především?**

Problémů v naší společnosti je hodně a my jsme návrh jejich řešení formulovali v našich 24. programových požadavcích. Za nejdůležitější nyní považuji zabránit přijetí připravované euroústavy, která definitivně pohřbí naší již tak omezenou suverenitu a degraduje národní stát v bezvýznamný region. Dále zde máme obrovský nárůst nezaměstnanosti, chceme podporovat domácí firmy a drobné podnikatele, kteří jsou znevýhodněni vůči zahraničním podnikům. Požadujeme vytvoření podmínek pro rozvoj mladých rodin a omezení přílivu imigrantů, kteří nás zaplavují v nekontrolovatelném množství a devastují náš národ. Za důležitou rovněž považujeme otázku znovuzavedení trestu smrti, jehož absence dovoluje bezcitným zrádám dopouštět se zločinů nehoršího kalibru.

Samozřejmě si uvědomuji, že nic nejde najednou a jednoduše, a naše heslo „Jdeme proti proudu“ to vystihuje celkem přesně. Nicméně mě optimismem naplňuje vývoj v ostatních zemích Evropy, kde politické strany s podobným programem vykazují nárůst obliby. Věřím, že i tato „vlna“ dorazí k nám a smete tu hnilobu, která zde po listopadu 1989 zapustila kořeny.

REDAKCE

nistické přísavky. Důkazem toho je jmenování již v pořadí třetí vlády, tentokrát pod vedením pana Paroubka, v jednom volebním období.

■ **Mnozí lidé často kritizují roztržitost národního hnutí. Je zde prý mnoho stran a každý**

DS podala trestní oznámení na Grosse

VALAŠSKÉ MEZIŘÍČÍ (red) – Předseda Krajského sekretariátu DS ve Valašském Meziříčí Bohdan Grygařík podal na bývalého premiéra Stanislava Grosse trestní oznámení pro podezření ze zneužití pravomoci veřejného činitele, kterého se měl dopustit pochybným původem půjčky na nákup luxusního bytu. V obsahu trestního oznámení, které bylo zasláno na státní zastupitelství ve Vsetíně, se dále uvádí:

„Do dnešního dne Stanislav Gross nedokázal objasnit, jakým způsobem přišel k tak velkým finančním prostředkům, za které si koupil svůj luxusní byt. Je potřeba brát v úvahu, že Stanislav Gross je člověk, jenž se podílel na rozdělování desítek miliard korun ze státního rozpočtu. Má tak obrovskou moc, že si může zcela bez-

trestně zakládat své vlastní policejní a utajované týmy, které pracují na jeho příkaz a pro něho. Pokud Stanislav Gross může zakládat tajné policejní týmy a zadávat jim práci, kterou se tyto utajované týmy zabývají, musí také mít přístup a disponovat nemalými finančními prostředky, ze kterých práci těchto utajovaných týmů financuje. Já nyní žádám prošetření, zda tolik diskutované a dodnes nevysvětlené miliony, za které si Stanislav Gross koupil svůj luxusní byt, nemožno pocházet například ze stejných zdrojů, ze kterých financoval činnost svých vlastních tajných policejních týmů.“

Bohdan Grygařík zároveň požádal dopisem Ministerstvo spravedlnosti ČR, aby dozorovalo průběh šetření jím podaného trestního oznámení.

Češi důrazně odmítají přistěhovalce

PRAHA (red) – Česká republika podle názoru většiny svých občanů přistěhovalce nepotřebuje. Odmítavě se Češi staví i k tomu, že by možnost žít v České republice dostali všichni, kteří o to mají zájem. Vyplyvá to z šetření Centra pro výzkum veřejného mínění.

Možnost usadit se v ČR by kterémukoli cizinci rozhodně dala pouhá tři procenta z více než tisícovky oslovených. Odpověď „spíše ano“ si pak vybral každý čtvrtý. K opačnému názoru se kloní 42 procent Čechů, určitě proti je pak 22 procent respondentů. O tom, že naše republika přistěhovalce potřebuje, jsou pevně přesvědčeni dva lidé ze sta. Připouští to dalších 18 procent dotázaných, uvádí CVVM.

Podle informací Českého statistického úřadu se počet cizinců v ČR, kteří v zemi pobývají legálně, se za posledních deset let více než zdvojnásobil. Zatímco v roce 1994 bylo v České republice asi 100.000 lidí ze zahraničí s povolením k pobytu, letos jich je téměř 250.000. Trvale v ČR pobývalo 82.415 osob, dalších 167.049 mělo vízum nad 90 dní. Experti si však netroufají určit, kolik lidí žije v Česku nelegálně. Odhady se pohybují v řádech stovek tisíc. Pětice nejpočetnějších menšin se podle pracovníků ČSÚ od roku 1996 nemění. „V jednotlivých letech se pouze střídají na prvních dvou pozicích Slovensko a Ukrajina a na pozici třetí a čtvrté Vietnam a Polsko,“ dodali statistici.

„(Ne)Diplomatické“ styky

PRAHA (red) – Na televizních obrazovkách se nedávno objevily záběry, které zachycují českého diplomata Pavla Křivohlavého v dosti intimních situacích s několika mladíky. Když se poprvé tato aféra rozvířila v médiích a skončila vyhoštěním Křivohlavého z Běloruska, bylo to českou stranou a ministerstvem zahraničí prezentováno jako propaganda nedemokratického režimu. Cyril Svoboda také dodal, že hlavním důvodem je odmítavý postoj České republiky vůči „diktátorovi“ Alexandru Lukašenkovi.

Neuběhlo mnoho času a vše je trochu jinak. Jak bylo vidět z uveřejněných dokumentů, diplo-

mat Křivohlavý se na své misi věnoval trochu jiným stykům, než těm diplomatickým. A odpověď Černínského paláce? Hrobové ticho.

Je nepochopitelné, že místo diplomata může zastávat osoba charakterově pochybná, která hrubě znevážila jméno České republiky svým nemorálním chováním a zvrácenými choutkami. Rovněž je nepochopitelné, že Křivohlavému nebyla adresována okamžitá hodinová výpověď. Dále by stálo za zvážení, zda by nebylo vhodné pokusit se napravit náš pošramocenou reputaci zasláním oficiální omluvy Bělorusku. Ale to asi nepůjde. Vždyť tam přeci panuje „diktatura“!

Nemocní budou chudší

PRAHA (red) – Pokud občané mají podprůměrné příjmy a onemocní, budou ještě chudší. Na dávkách přijdou o několik stokorun. Naopak přilepšit si až o tisíce, by měli lidé s výdělků vyššími. Plánuje to ministerstvo práce a sociálních věcí (MPSV) v paragrafovém návrhu nového zákona o nemocenském pojištění. Ten má v nejbližší době projednat vláda.

Ten, kdo si vydělá polovinu průměrné mzdy, měl původně za třicet dnů nemoci dostat proti současnosti o tisíc korun méně. Nyní se navrhuje, že jeho ztráta bude poloviční – něco málo přes 500 Kč. „Výše nemocenského bude nastavena tak, aby se nevyplatilo zůstat doma na dávkách,“ uvedla k tomu mluvčí MPSV Kateřina Beránková.

Návrh zákona počítá s tím, že prvních 14 dnů nemoci by lidé dostávali náhradu mzdy od zaměstnavatelů. Odboráři by měli mít možnost se zaměstnavateli v kolektivní smlouvě dohodnout i vyšší náhradu mzdy, než stanoví zákon. Za to, že budou hradit první dny nemoci, má se zaměstnavatelům snížit pojistné ze současných 3,3 procenta na 1,4 procenta. Nemocenské dáv-

ky mají dostat lidé až od 15. kalendářního dne pracovní neschopnosti. Vypláceno má být za kalendářní dny. Nemocenské od 15. dne pracovní neschopnosti bude vypláceno ve výši 65 % z redukováného denního vyměřovacího základu.

Lidově řečeno, kdo si bude chtít dopřát „luxus“ v podobě nemoci, musí počítat s tím, že finančně bude škodný a sníží to jeho životní úroveň.

O kolik si mají lidé pohoršit a polepšit (v Kč)

Hrubá mzda	Rozdíl
10 010	-523
12 010	-625
20 019	-110
28 026	1923
36 033	3661
40 038	4416

Zdroj: MPSV

Rozdíl náhrady mzdy a nemocenské za 30 dnů marodění vůči současným nemocenským dávkám

Dělnická strana a komunisté

Za celou dobu existence Dělnické strany (DS) je nám některými nevtipnými a neinformovanými jedinci předhazován fakt, že jsme jako komunisté, máme prý v názvu takový „komunistický“ nádech, naše cíle jsou stejné, a další podobné chytrosti. Celý problém tkví v jedné jediné věci. Za čtyřicet let komunistické vlády byla slova dělník, dělnická věc zdiskreditována. Nemůžeme za to, že komunisté po celém světě si z dělníků a všech lidí udělali nástroj k provedení světovlády, ve jménu ideologie, jenž staví skupiny obyvatel proti sobě. Takže dnes, když se někdo zastává dělníků – zaměstnanců, je okamžitě onálepkován jako komunistička a levičák.

Když jsme zakládali DS, tak jsme tyto problémy předvíдали a od začátku důkladně vysvětlovali. Ukázalo se, že mnohdy marně. Část společnosti je v zajetí překonaného dělení politického spektra na pra-

vici a levici. Naším cílem bylo ale vytvořit hnutí, u kterého by našli zastání všichni, kdo si vydělávají na živobytí jako zaměstnanci či živnostníci. Kdo nám nadává do komunistů jen dokazuje, že je povrchním čtenářem našeho programu a politickým negramotem. Už jen fakt, že naše hnutí staví na národních cílech dokazuje, že nemůžeme být nějakou komunistickou – socanskou filiálkou. Nebo už jste viděli nějakého komunistu, jak je přesvědčeným vlastencem?

Ano, dnešní KSČM se halí do vlasteneckého pláštíku pošetilého národními hesly. Jenže vše je to účelovou lží, jež má příkryt jejich cíle. Je to osvědčená bolševická taktika: zakrytí svůj internacionálnímus vlastenectvím. Snáze se dostanou k obyvatelstvu. Úplně stejnou taktiku předváděli komunisté v předmnichovské republice, kdy nejdříve propagovali internacionálnímus a třídní boj, aby v mnichovských dnech takticky přeladili na vlasteneckou notu.

To stejné se dělo i za Protektorátu, kdy zpočátku nechťeli mít nic společného s odbojem, protože Stalin podepsal s Německem Pakt o neútočení, ale

když byl SSSR přepaden, rázem vedli čeští komunisté „národní odboj“. To jim pomohlo k převzetí moci v únoru 1948, kdy pro spoustu lidí byli těmi pravými ochránci národa a vlasti.

Dalším takovým argumentem ke komunistickému cejchu je naše snaha zastávat se zaměstnanců proti některým zaměstnavatelům. DS odmítá tzv. třídní boj. Naopak je pro spolupráci zaměstnanců a zaměstnavatelů. Aby tato spolupráce fungovala je nutné vytvořit takové zákony, které by důsledně garantovaly práva a povinnosti zaměstnanců a zaměstnavatelů. Obě dvě strany si musí uvědomit, že bez sebe nemohou existovat. Některí zaměstnavatelé si to neuvědomují a považují „své“ lidi za majetek a proti takovým budeme vždy vystupovat s energickou rozhodností.

Jedině spoluprací na společném díle zesílí náš národní kmen v mohutnou lípu síly a hrdosti. Právě vědomí národní soudržnosti, spojených Svatoplukových prutů, společenské třídy (použijeme-li komunistickou terminologii) spojuje. Na rozdíl od internacionalismu, jenž staví na protikladech, které vedou ke zkáze a znemravení.

Takže, jsme pravice nebo levice? Ani jedno, ani druhé. Jsme hnutí sociální, lidové a národní, stavějící na rodině, práci a vlasti!

Jiří Štěpánek
místopředseda DS

Glosy

Euroústava za všechny peníze

Česká republika je bohatým státem, v němž je dostatek peněz jak na zdravotnictví, školství, zemědělství i jiné oblasti. K tomuto absurdnímu názoru zřejmě dospějí představitelé současné vládní garnitury, neboť podle dostupných informací z úřadu vlády, bude případnému referendu o přijetí evropské ústavy předcházet monstrózní kampaň zahrnující billboardy, televizní spoty či rozhlasové reklamy. Celkově se dá odhadovat, že kampaň se finančně vyrovná kampani před vstupem České republiky do Evropské unie, což znamená asi 200 milionů korun.

Skutečně je nutné vyházovat takovou obrovskou finanční částku na nesmyslné a zbytečné masírování mozků? Opravdu nemáme pro tyto peníze lepší využití? Chápu obavu architektů federální Evropy, kteří se při myšlence, že by euroústava nebyla schválena v některém z členských států unie, budí v noci hrůzou. Byla by tak ohrožena linie, kterou si naplánovali a která zatím prochází bez větších problémů. Na konci této cesty lze očekávat ztrátu suverenity, rozpad národních států, přenesení veškerých rozhodovacích pravomocí do bruselského centra.

Pokud hodlá vláda investovat peníze do euroústavy, mělo by jít o rovnoměrné rozdělení financí mezi příznivce a odpůrce EU. Aby bylo skutečně na rovnou lidem řečeno, o co v případě přijetí euroústavy přicházíme, čeho se sami dobrovolně vzdáváme. Jenže to bychom asi chtěli od vládnoucích kolaborantů přilít.

Tomáš Vandas

Národovectví jako xenofobie?

Již delší dobu sleduji názory redaktorky Lidových novin Terezy Nosákové, které prezentuje ve svých článcích. Většinou jsou svým obsahem shodné a věnují se převážně oblíbenému tématu dnešní doby – imigrantům.

Paní (nebo slečna?) Nosáková neustále připomíná čtenářům, že Češi mají jedinou volbu – v budoucnu přijímat stále více imigrantů, aby nedocházelo k poklesu počtu obyvatel a aby vůbec někdo vydělával na občany v důchodovém věku. Nic jiného prý nepřichází v úvahu. Odlišné názory redaktorka šmahem onálepkuje jako xenofobii.

Naposledy se tak stalo v případě místopředsedy ODS pana Zahradila. Byl se s většinou jeho názorů neztožňují, zcela vítám jeho výrok, že „úbytek české populace nelze řešit organizovaným odvozem imigrantů“. Je to totiž holá pravda. Pokles populace je spjat především z obavy mladých lidí zakládat rodinu. Tato obava má opodstatnění v nezájmu státu vytvořit takové podmínky, které by mladým lidem usnadnily start do života. Dovážet k nám cizince s neznalostí zdejšího prostředí není koncepční řešení.

Je jisté jednodušší konstatovat, že imigranti jsou jedinou záchranou našeho národa a rozkořádo se nad „umělým utěšňováním naší národní ulity“. Tato „ulita“ je ale náš národ, naše zem a s ní spjaté historické a kulturní tradice. To však redaktorce Nosákové zřejmě nic neříká. A není bohužel jediný!

Ondřej Vícha

„Sochař“ Černý je morální kreatura!

Každý národ má ve svých řadách jedince, kteří na něj plivají v naivní víře, že mu vlastně prokazují službu. Takovým je i „umělec“ Černý, sochař, pro kterého je šokovat celoživotní náplní. Nehodlám zde hodnotit jeho díla po umělecké stránce, ale musím se k nim vyjádřit po stránce ideové. Ne v našich dějinách umělec, který by byl tak protinárodní a tak usilovně urážel příslušníky vlastního společenství. Naposledy na sebe upozornil realizací pomníku obětem německé okupace, kdy vyhrál výběrové řízení, ale na základě jeho výroků mu byla jeho realizace odebrána.

O co vlastně šlo? Černý se hádal o počet mrtvých z doby okupace, zpochybnil oficiální odhad 360 tisíc obětí, tvrdí, že jich bylo skoro o polovinu méně. Ale to bych mu ani nevyčítal, protože o přesný počet se vedou spory a celkové ztvárnění pomníku nebylo špatné.

Co mu ale neodpustím je jeho výrok, že tento pomník staví komunisté, protože jak se nám vyjádřil, mrtvý komunist je dobrý komunist. Tím dovršil míru mé trpělivosti, protože špinit památku obětí se prostě nedělá. V mých očích se sochař Černý stal morální kreaturou a ekstrementem, který klesl na samé dno lidské žumpy. Vím, že v hodnocení odboje došlo k mnoha názorovým kotrmelcům, kdy ti, co byli dříve „hodní“ byli poté ti „špatní“. Jenže jeden fakt zůstává. Všichni, kdo položili život v odboji si zaslouží náš obdiv. Uvědomme si, že komunisté zapojení do odboje nebojvali z drtivé části za Stalina, za komunismus, ale za osvobození republiky. To, jak si představovali vývoj po válce je věc druhá, ale za okupace měli jinou prioritu. A rány na gestapu bolely stejně jak příslušníky ÚVDu (odbojová centrála řízená Londýnem), tak členy ilegálního vedení KSČ. A před popravčí četou v Kobylisích či pod gilotinou na Pankráci si byli příslušníci obou směrů odboje rovni.

Radnice Prahy 1 udělala jen dobře, když Černému realizaci pomníku odebrala. Chtěl bych vědět, jak by se za Protektorátu choval Černý, jestli by neběhal do redakce Arijského boje, na sekretariát Vlajky či na gestapo, aby udával komunisty a tím je poslal na popravěštní spolu s nimi i jejich spolupracovníky ze „západního odboje“.

„Umělec“ Černý rád uráží mrtvé z války (přetřený tank č. 23 na rúžovo) či příslušníky českého národa, když o nich hovoří jako o knedlíkovité hmotě nasáklé pivem. I jeho obřadná socha patrona české země sv. Václava hovoří jasně o jeho pohrdání vlastí. Kdyby nebylo oněch odbojářů, kteří pomohli k porážce Německa ve válce, tak dnes by sochař Černý plácal své výtvořky z hlíny u zemljanky kdesi v ruských stepích, kam by ho Němci jako Čecha vystěhovali. Pokud by jim za to stál a nezlikvidovali by ho rovnou.

Závěrem bych rád upozornil, že patřím mezi odpůrce komunistické ideologie ale myslím si, že na ty, kdo se obětovali za vlast a budoucnost svých dětí, se neplive. Čest všem padlým v letech 1938 – 1945!

Jiří Štěpánek

Demokraté a korupčníci

V poslední době se s revolucemi s přívlastky roztrhl pytel. Růžová revoluce v Gruzii, oranžová na Ukrajině a tulipánová v Kyrgyzii. Jiné názvy, ale se stejným scénářem. Sdělovací prostředky při informacích o změnách v těchto zemích bubnují na bubínky jáso, že demokratické změny zasahují další a další země. Jenže hovořit o nějakých demokratických změnách či jen o změnách k lepšímu je značně problematické. A to z několika podstatných důvodů.

Podíváme-li se kdo vedl a vede „revoluce“ v těchto státech, dojdeme k jednomu faktu. Všichni představitelé „demokratické“ opozice byli blízkými spolupracovníky či předsedy vlád svržených diktátorů – autoritářských vůdců. Nynější gruzínský prezident byl pravou rukou svrženého prezidenta Ševarnadzeho, ukrajinský Juščenko je úplně stejný případ, a jeho soupeřnice, kyjevská Johanka z Arku – Tymošenko,

dokonce kdysi zasedala ve vládě svrženého režimu, odkud byla vyhozena za podezřelý finanční machinace. A v Kyrgyzii? Vůdce opozice byl věrným podpažníkem svrženého prezidenta Akajeva.

Takže demokraté z přesvědčení a trpící disidenty? Spíše jsou to podezřelí korupčníci a političtí manipulátoři v amerických službách. Současná ukrajinská premiérka Tymošenkova ještě donedávna neuměla ukrajinsky a v Moskvě byl na ní v době kyjevského puče vystaven zatykač pro pokus uplácení úředníků ruského ministerstva.

Rozhodně se ve všech těchto „revolucích“ nedá hovořit o nějaké spontánní reakci obyvatelstva. Vše bylo řízeno z jednoho centra a lidé mrznoucí ve stanech na náměstích byli pouhými nástroji mocenského boje. Při kyrgyzském převratu se v hlavním městě objevili stejní lidé, kteří se pohybovali v Kyjevě. Inu, profesionální aplikátoři revoluce.

Jsme národem rasistů?

Sobroviskými problémy způsobenými zvětšující se cikánskou menšinou se potýká stále více měst a obcí na území České republiky. Situace již mnohde nabyta takových rozměrů, že se hrozí stát takřka neudržitelnou. Obzvláště citelně jsou postiženy např. Vejprty, Chomutov, Most, Ústí nad Labem, ale i mnoho dalších měst a obcí nejenom v Ústeckém kraji.

Například situace ve Vejprtech ležících na hranicích se SRN je natolik kritická, že se k jejich návštěvě turisté odvažují pouze ve větších skupinkách, neboť jsou na každém kroku napadáni hordami cikánských výrostků. Ve spoustě dalších měst jsou občané a především zahraniční návštěvníci naší republi-

ky obtěžováni zbraňovými dětskými cikánskými gangy, které proti nim neváhají použít i násilí. Rabování obchodů cikánskými tlupami je také v Chomutově na denním pořádku. A takto bych mohl pokračovat téměř donekonečna. Vláda České republiky však namísto jakéhokoli pokusu o řešení tohoto stavu raději utápí miliony korun za zcela nesmyslnou kampaň proti rasismu. Policie demonstuje svojí sílu v monstrózních dopravních akcích. A slušní občané žijí v neustálých obavách o svůj majetek, zdraví i život.

Pokud se kdokoli pokusí na tento problém upozornit, je ihned označen za nesnášenlivého a netolerantního rasistu nebo fašistu. Tomuto již však nelze déle nečinně přihlížet. Je třeba se tímto problémem zabývat. Nelze přece tuto menšinu donekonečna omlouvat odlišnou mentalitou. Musí pro ně být nastavena stejná pravidla jako pro každého jiného občana naší země. Nemůžeme donekonečna trpět neustálé zvýhodňování této skupiny obyvatel na úkor

ostatních občanů České republiky. Jak je možné, že v naší republice existuje tzv. Program podpory romských žáků středních škol? Prostředky z něho jsou určeny na úhradu školného, stravného, ubytování, cestovného, školních potřeb či ochranných pomůcek pro středoškolačky, ale pouze tmavé pleti. Děti sociálně slabých českých rodin nedostanou ani korunu. To můžeme označit jako projev rasismu. Projev rasismu vůči bílé většině!

Můžeme se divit mnohým majitelům hotelů, restaurací, hospod nebo barů, že odmítají do svých podniků pouštět návštěvníky cikánské národnosti, když s nimi mají pouze samé špatné zkušenosti? Můžeme se jim divit, že je odmítají obsloužit, když již z dřívějšíka vědí, že jim stejně za poskytnuté služby nezaplátí? Můžeme je proto označit za rasisty? Můžeme snad rasistou označit toho, kdo se pokusí upozornit na problémy, které příslušníci tohoto etnika způsobují? Nebo snad je rasistou ten, kdo nesouhlasí s jejich zvýhodňováním na úkor většiny? Je snad celá naše republika národem rasistů? Na tyto otázky ať si odpoví každý z vás sám.

Petr Kotáb
člen Předsednictva DS

Cizinci berou práci!

Čas od času proběhne médií vládní aktivita o zaměstnávání cizinců v republice. Plán vlády počítá s přijutím určitého počtu cizinců, kteří zde budou mít všemožné zabezpečení. Akce je zdůvodňována klesajícím počtem české produktivní populace. Tito „vládní hosté“ rozšíří řady cizinců, kteří zde pracují nelegálně či legálně v pomocných profesích.

Všemožní liberálové a kavárenští povaleči nás ubezpečují, že cizinci rozhodně neubírají práci našim lidem, protože dělají to, co by nikdo z našich nechťel dělat. Opak je ale pravdou. Cizinci kazí mzdovou hladinu českým zaměstnancům, protože zaměstnavatelé platí cizincům minimální mzdy, které ale dostávají také čeští zaměstnanci, kteří z mnoha a mnoha důvodů nemohou odejít, protože ostatní místa jsou obsazena – cizinci. Takže, přistěhovalci nedělají

práci, kterou nechce nikdo z domácích dělat, ale dělají práci, kterou díky nim nemůžou dělat domácí.

Zaměstnavatelé se trendu přizpůsobují a mzdy nastavují tak, že například pro nějakého ruský mluvícího vesničana je česká mzda královským platem, ale pro českou mámu je to almužna, ze které nežijí své děti. Cizinci obsazují stále více míst na úkor těch, kdož mají nezadatelné právo zde pracovat a žít.

Ilftrace národa cizinci je nebezpečný trend posledních let, kdy zejména EU dělá vše proto, aby smazala historické hranice mezi národy tím, že tlupy cizinců naruší kulturu a zvyky, vyvíjející se po staletí. Imigranti nepřinesou do evropské civilizace nic jiného než zastalost. Z kolébky civilizace se tak může stát kvasící kotol, jehož výsledkem bude odnárodněná masa ovládaná bruselskými komisaři a nadná-

rodními koncerny.

Klesající počet obyvatel se nesmí řešit tím, že zemí zaplevelíme masou cizinců, ale komplexní politikou pro vlastní občany. Musíme vládní politikou umožnit, aby se mladí lidé nebáli z existenčních důvodů zakládat rodiny.

Nesmíme připustit, aby ti, kdo přichází s nataženou dlaní, měli přednost před těmi, kteří se zde narodili a jejich předci zde krváceli po staletí v bojích za národní svobodu. Před staletími jsme stáli s mečem v ruce na hranici a odráželi nájezdy divokých Avarů, Tatarů a rozpínavých Turků, kteří hrozili zkázou evropským národům. Dnešní vládcí k nám tyto kočovníky naopak zvou s otevřenou náručí. Před tisíci lety věděli, co znamená nebezpečí ze stepí a divokých hor. Že bychom se nepoučili?

Dělnická strana trvá na tom, že český zaměstnanec a český živnostník nesmí být ohrožován vládou, která místo toho, aby jim podala pomocnou ruku, raději pomůže nevídaným imigrantům a vlastní občany odstaví na druhou kolej.

Karel Dub

Za posledních patnáct let se v naší zemi uměle vytvořilo vědomí, že vydělávat si poctivou prací je projevem hlouposti či dokonce slabosti. Měřítkem společenského postavení a úcty se v této době staly peníze, nejlépe peníze rychle a snadno vydělané. Na úkor nás všech – zaměstnanců.

Základním problémem při používání těchto slov je zakořeněné povědomí, že dělník musí být nevyhnutelně ten, kdo se živí řemeslem, tedy zjednodušeně řečeno, prací svých rukou. Za dělníky je nutno považovat všechny zaměstnance, kteří za svojí práci pobírají mzdu jejíž výši určuje zaměstnavatel. Je tedy lhostejno, jestli někdo stojí za soustruhem, u volantu traktoru či za psacím stolem. Vždy jsou to lidé práce, kteří nejcitlivěji a nejvíce nesou

Volební preambule DS

každou ekonomickou či společenskou změnu. A přitom se jedná o skupinu obyvatel, která v největší míře svojí činností vytváří bohatství země. K nim můžeme směle připočítat drobné živnostníky, jimž stát neukazuje právě přívětivou tvář.

I když současné vládnoucí strany se ohání tezemi o podpoře právě těchto lidí práce a některé i zmátla svojí levicovou orientací, vše zůstává při starém a řadový občan je vždy ten, kterému se nic nepromíne, vše musí zaplatit (i když na tom nese sebemenší vinu), aniž by proti tomu měl možnost protestu. Všichni to známe ze své zkušenosti. Již od roku 1998 tady vládne strana, jejímž „středobodem“ je péče a starost o občana, ale skutečné výsledky tomu neodpovídají. Nezaměstnanost se zvyšuje, občan kromě dvou dnů voleb nemá možnost rozhodovat o dění ve své vlastní zemi, protože o něčem tak základním, jako je referendum, se stále jen mluví.

Právě nezaměstnanost a existenční problémy jsou využívány k tomu, aby byla masa zaměstnanců držena na uzdě, věnovala se shánění základních prostředků na obživu a ze strachu o svůj příjem se proto k ničemu nevyjadřovala. Ale my se ptáme, kdo jiný než občané této země, ti, kteří dnes a denně vytváří hodnoty, by měl rozhodovat o jejím osudu?

Česká republika nemůže jít svým vývojem kupředu, pokud bude valná většina členů této společnosti brzděna ve svém rozvoji. Jestliže někdo tvoří většinu bohatství, má plné a nezadatelné právo na svůj rozvoj a podporu. Státní systém netvoří a nereprezentuje úzká vrstva velkopodnikatelů, vrcholných politiků a samozvaných mluvčích, ale tvoříme ho my všichni, zaměstnanci, dělníci státu. Stačí jen jedno, uvědomit si svoji sílu a tím se hlásit o to, co nám patří. Jedině tak najde naplnění naše celoživotní práce a snažení.

Dělnická strana prosazuje názor, že radikálních změn může docílit pouze skutečná – radikální – opozice. Nemáme ve zvyku šířit prázdné fráze, aniž bychom skutečně usilovali o realizaci svých cílů. Naše požadavky budou jasné a srozumitelné. Je na každém z vás, jak se k nim postavíte.

PRVNÍ MÁJ 1890

Tradice oslav Prvního Máje – Svátku práce v českých zemích slaví letos 115. výročí. Tehdy, roku 1890, se na pražském Střeleckém ostrově sešlo na 25 tisíc dělníků, řemeslníků a studentů, aby zde poprvé oslavili tento svátek a dali najavo svoji jednotu k prosazení všech svých požadavků.

Datum k oslavám nebylo vybráno náhodně. V roce 1886 se 1. květen stal dnem boje za osmihodinový pracovní den v USA, kdy proběhla generální stávka. V Chicagu došlo k policejní provokaci a ke střetům s demonstranty. Pět vůdců stávky bylo zatčeno a následující rok bylo na základě soudní frásky popraveno. Na jejich památku probíhaly po celých USA 1. května 1888 manifestace a když přišli francouzští odboráři s požadavkem na celosvětový Svátek práce, byl zvolen právě 1. květen 1890.

I v českých zemích se schylovalo k přípravám na manifestaci všeho dělnictva 1. května. Policejní ředitelství bylo bombardováno vystrašenými žádostmi o zákaz tohoto tábora lidu. Policejní ředitel, ač byl zavalen těmito výzvami, tábor nezakázal. Konzervativní tisk spustil hysterickou kampaň, která vystrašila klenotníky, směnárníky, zastavárny, že si jmenovaní opatrovali revoly a opeňovali se ve svých krámech. Jejich strachu se není co divit, protože některé novinové výzvy byly, mírně řečeno, panikařské.

Katolické noviny Čech psaly: „Luza koupená židy, která místo Boha nastollila na svůj trůn žida Marxe, chce loupit a krást na 1. Máje. Úřady ať hned pozavírají šilence, kteří jsou nebezpeční pořádku...“ K tomu přizvukovaly Národní listy: „Nenechte otravovat naše dělnictvo (...) jedem mezinárodního socialismu, který k nám přivandroval z Němce. Zakažte 1. Máj. Neučte dělnictvo lenošit.“ (Kolik dnešních zaměstnavatelů, by se asi podepsalo pod posledními dvěma větami z Národních listů?) Celou tiskovou kampaň zastřešovala Národní politika, jenž vyžádala, „aby v této vážné době byla rázným způsobem hned v zárodku uhašena malá jiskřička, než z ní povstane nebezpečný požár“.

Police s četnictvem měla pohotovost a přes povolení manifestace, bylo 30. dubna provedena preventivní razie, při které bylo zatčeno na 200 osob. Následující den nepracovaly továrny, na stavbách bylo ticho a větší řemeslnických dílen zela prázdnotou. V dělnických předměstích začaly brzy dopoledne odborové schůze.

Hlavní manifestace začala o 11. hodině dopolední a na programu byla osmihodinová pracovní doba, tisk a politická správa. Zastavme se nyní v krátkosti u prvního bodu. Během ranného kapitalismu v průběhu 19. století se pracovní doba ustálila na 14 hodin denně, a to jak pro ženy či děti ve věku 5 – 6 let. Běžné byly tresty za pozdní příchod, krátké přestávky nebo zákaz vykonávat během práce tělesné potřeby. Inu, jako v některých hypermarketech v ČR v současnosti.

Volební konto

Bankovní účet Dělnické strany je veden u GE Capital Bank. Číslo účtu:

170 130 852 / 0600

Členské a sponzorské finanční příspěvky můžete zasílat složenkou typu C na adresu Dělnické strany: PO BOX 3, 161 01 Praha 6.

Děkujeme Vám za jakoukoliv finanční pomoc.

Pohled do historie

Právě zkrácení pracovní doby bylo hlavním a spojujícím článkem všech dělnických organizací té doby. Nejčastěji se požadovala osmihodinová pracovní doba. Poprvé byl všeobecně zaveden osmihodinový pracovní den pro stavební dělníky v australském Novém Jižním Walesu. Stalo se tak roku 1856 jako výsledek stávek. Po celé 19. století se bojovalo za osmihodinový pracovní den, ale marně. V Evropě došlo k prvním redukčním pracovním dobám v Německu, v letech 1883 – 1889. Rakousko „regulovalo“ pracovní dobu zákonem z roku 1883, kdy se v hornictví smělo pracovat maximálně 10 hodin, v průmyslu 11 hodin a řemesla zůstala bez regulace.

Až 20. století zaznamenalo v Evropě osmihodinovou pracovní dobu. Československá republika ji zavedla roku 1918, stejně tak jako v sousedním Německu. Liberální, sladká Francie uzákonila osm hodin práce až roku 1936.

Takže ještě v roce 1890 bylo za co bojovat. Před začátkem tábora lidu byl pražský Střelecký ostrov přeplněn a další tisíce lidí se tísnily na obou stranách nábřeží. Nezaplnila se slova pochybovačů, že výzvy pořadatelů k účasti nenajdou odezvu. Nemusím zdůrazňovat, že ten den nedošlo k žádným výtržnostem a ke škodám na majetku. Tento svátek se slavil nejenom v Praze, ale také na dolech v severních částech Čech (Tepličko, Mostecko, Duchcov).

Básník národa, Jan Neruda, popsal atmosféru tohoto svátku ve svém slavném fejetonu, Máj 1890. „Davy se hrnou nepřetržitě, ale šum je jen nepatrný. Dělníci jdou skoro mlčky, jako když je vídáme chodit houfně navečer z práce: zamklé na slovo skoupé, s tvářmi opravdovou – a dnes docela tak železně opravdovou! Citiš, že síla je ovládána měrnou myšlenkou. A pojednou – jakoby zázrakem – jsi porozuměl tomu letošního prvnímu máji, pojednou vidíš, že veškerá posavadní situace společenská i politická jediným trhnutím se dnes pozměnila, ale nejenom už po dnes!“

Vraťme proto Svátku práce jeho původní smysl, který byl ukraden komunisty a díky nim je ještě stále zprofanován. Dělnická strana považuje První Máj za svátek všech zaměstnanců a jejich požadavků za zlepšení pracovních podmínek, protože ještě na začátku 21. století se v českých zemích bohužel potýkáme se zaměstnavateli, jenž se chovají jako jejich předchůdci v 19. století.

Nechť je První Máj důstojnou oslavou práce pro národní společenství!

PŘIPRAVILA REDAKCE

Mládež DS

Mládež dělnické strany (MDS) je alternativou členství v Dělnické straně pro mladé zájemce (minimálně patnáctileté), kterým ještě nebylo 18 let. Způsob přihlašování je obdobný, pouze s tím rozdílem, že zájemce bude zapsán do evidence žadatelů o členství, nicméně obdrží předběžnou stranickou legitimaci. Povinnosti vyplývající ze stanov DS začnou platit až po nabytí plnoletosti, včetně placení členských příspěvků. Češe se stát členem Dělnické strany, ale ještě Ti nebylo 18 let? Vyplň přihlášku (k vystřížení na této stránce), a s příloženou průkazovou fotografií zašli na adresu: Dělnická strana, P.O.BOX 3, 161 01 Praha 6. Sekretariát Ti okamžitě vystaví a zašle předběžnou členskou legitimaci a tím se stáváš kandidátem na členství v DS. Po nabytí plnoletosti neprodleně informuje sekretariát DS, který Ti po zaplacení vstupního členského příspěvku vystaví členskou legitimaci DS.

Názory čtenářů

Máte moji podporu

Nedávno se mi dostaly do ruky vaše noviny, které mě zaujaly svým obsahem. Je v nich spousta zajímavého čtení a je velká škoda, že nejsou k dispozici na novinových stáncích. Ale asi to není jednoduché být v pozici mimoparlamentní strany, být odkázáni na příspěvky svých členů a nemít k dispozici desítky milionů ze státní kasy, které vysávají parlamentní tuneláři.

Program Dělnické strany je zpracován velice zajímavě. Je dobře, že je tady zase politická strana, která se zajímá především o občany. Přiznám se, že dříve jsem fandil republikánům a volil jsem je. Ti mě však zklamali, a zejména pan Sládek. Tak jsem ani potom k volbám nechodil. Když jsem zjistil, že jsou ve vašich řadách pánové Vandas, Štěpánek a další, které považuji za slušné lidi, byl jsem potěšen. Pokud ve svém úsilí vytrváte, určitě uspějete. Moji podporu již máte. Není možné dál nečinně přihlížet tomu chaosu, co zde vládne pod dohledem Grosse a dalších podvodníků.

Přeji vám do budoucna hodně odvahy, vytrvalosti a úspěchů. Zároveň prosím o zaslání propagačních materiálů a dalšího čísla novin na moji uvedenou adresu. Děkuji!

J. Musil, Kolín

Vážená redakce,

musím se vám přiznat k jedné věci. Když jsem se dozvěděl, že byla ustanovena Dělnická strana, myslil jsem si, že se jedná o nějaké uskupení radikálních komunistů. Jenže se mi dostalo do rukou první číslo Dělnických listů a byl jsem mile překvapen. Nejen že nejste žádní komunisté, ale vaše požadavky a názory plně korespondují s názory všech lidí, jenž se živí vlastní prací.

Nehrajete si na žádnou pravici či levicu, neztrácíte čas a síly nějakými planými řečmi. Vy chcete změnu a na ni pracujete. Bez dlouhých řečí jdete rovnou k práci. Jste vlastenci, kteří si uvědomují, že práce a lidské snažení bez národní myšlenky je plané a bezúčelné a nezanechá nic pro budoucí generace.

Některí mi známi, když jsem jim dával čist další čísla Dělnických listů, mi říkali, že vaše názory nejsou špatné, ale že jste moc radikální. Ano, jste možná radikálové, ale radikálové lpící na tradicích národních i mravních. A jak jinak by ti nespokojení, ale ustrašení občané chtěli řešit dnešní politickou scénu plnou korupce, politického kupčení a prázdných slovy.

Odmitáte zvrácenosti, které dnešní liberálové staví na vrchol normalnosti. Vy a vaši kolegové z národních, minulostí nezdiskreditovaných subjektů, jste zdravým jádrem ohroženého českého národa. Držím vám proto palce!

M. Křemen, České Budějovice

Česká republika – žumpa Evropy

Také se vám čím dál častěji vkrádá na mysl věta, že se už jen málo ve vlastní zemi domluvíte mateřštinou? Ono je to normálním standardem u státu, který má v plánu nahradit původní obyvatelstvo přistěhovanci. Žádný div. Státníci tím získají velké plus ve světě a národ mlčí, nic neříká. Vše přijímá s klidem nebožtíka. Pohřeb národa za potlesku Evropské unie. To také jde, to není recese. Ono přirovnání komerčních konzumentů ke stádu ovcí není mylné a věřte, je na něm pravdy dost. Český občan by se měl na pár minut odputat od své televize a udělat si vlastní názor na současnou situaci tradičních hodnot. Jde ale o vlastní názor, ne ten, který někdo vymyslel a s pomocí masmédií dodal druhým, aby ho přijali za vlastní.

V posledních několika letech je v módě stydět se za vlastní zemi a národ. Jak se zdá, patří to již k výuce na základních školách. I já jsem spolu se svou třídou dostala otázku od tehdejšího zástupce ředitele, kdo je pyšný na to, že je Čech. Ruku jsem tehdy zvedla jen já a můj spolužák. Spolužák proto, že je velkým fanouškem sportu a já...ani nevím. Snad přirozená láska k vlasti. A právě ona přirozenost se vytrácí. Solidaritu mezi občany nahradilo všeobecné heslo: „Od té doby co jsou peníze se neděkuje.“

Rodinná soudržnost je hodnocena téměř jako deviate. Jen nevím, kdy tento zlom nastal. Svoboda se stala jen pojmem, pod kterým jsou vedeny války, umírají tisíce lidí, jsou ničeny kultury, národy (viz Srbsko). Pokud je toto naše poselství budoucím generacím, stane se smutným epitafem. Četli jste Orwellovu knihu 1984? Jistě v ní najdete mnohé a nejen z vás se ztotožní s hlavní postavou knihy. Otázkou zůstává, stihne-li vás stejný osud. To je ve vašich rukou!

Serafa

PŘIHLÁŠKA DO DĚLNICKÉ STRANY

Příjmení:

Jméno:

Datum narození: Rodné číslo:

Adresa bydliště (včetně PSČ):

..... Telefon (e-mail):

Povolání (příp. škola):

„Přihlašuji se za člena Dělnické strany.

Slibuji, že budu dbát o dobré jméno strany a získávat její podporu u veřejnosti.“

Datum: Podpis:

Adresa: Dělnická strana, PO BOX 3, 161 01 Praha 6.

Příloha: průkazová fotografie (maximálně 1 rok stará).

MOUDRÁ SLOVA

Nulla est tam facilis res, quin difficilis sit, cum invitus facias (Terentius).

Žádná práce není tak snadná, aby ti nemohla připadat obtížná, budeš-li ji dělat nerad.